

Alman parlamento seçimlerinde oyunu Sosyalist Eşitlik Partisi'ne ver! Kapitalist krize sosyalist bir yanıt için!

Statement of the Socialist Equality Party (Germany)

2009 Alman parlamento seçimleri, Alman Federal Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana yaşanan en büyük ekonomik resesyonun ortasında yapılacak. Milyonlarca işçi işlerini kaybetme ve yaşam standartlarına yönelmiş olan acımasız saldırıların tehdidi altında bulunuyor.

Bununla birlikte, aynı zamanda bu krize neden olmuş olanlar ulaştıkları yeni zenginlik ve kâr düzeylerini kutluyorlar. Yönetici seçkin krizi işçi sınıfının kuşaklar boyu verdiği mücadelelerle elde etmiş olduğu bütün toplumsal kazanımları geri götürmek için bir fırsat olarak görüyor. İşçiler sürekli bir ekonomik güvencesizlik durumuyla karşı karşıya kalırlarken, Deutsche Bank rekor düzeyde kârlar açıklıyor ve DAX borsasına kote olan şirketlerin yöneticileri geçen yıl, ortalama olarak 3,8 milyon avroyu ceplerine indirdiler. Aynı yıl, vergi mükelleflerinin paralarıyla finanse edilen muazzam bir kurtarma paketinden yararlanan Wall Street bankaları, kendi yöneticilerine 33 milyar dolar tutarında ikramiye dağıttılar.

Federal parlamentodaki siyasi partilerin hiçbiri dünya ekonomisini çöküşün eşiğine getirmiş olan finansal oligarşinin pervasızca yürüttüğü faaliyetlere ciddi sınırlamalar getirmeye istekli değil. Bunun nedeni, bu partilerin hepsinin devasa finansal kuruluşlar ve bankaların talimatlarına uygun hareket ediyor ve onların kontrolü altında yer alıyor olmalarıdır.

Sosyalist Eşitlik Partisi -Partei für Soziale Gleichheit (PSG)- bu seçimlere katılmaya karar verdi ve seçimlerde Kuzey Rhine Westphalia ile Berlin eyaletlerinde kendi yerel aday listelerimizle yer alacağız. Kampanyamızın amacı emekçi halkın yaşanan gelişmelere bağımsız olarak ve kendi çıkarları doğrultusunda müdahalede bulunmasını sağlayacak yeni bir parti inşa etmektir. Finansal oligarkların ekonomik ve siyasi cenderesini kırmadan, tek bir toplumsal veya siyasi sorunu çözmek mümkün değildir.

Bizler sosyalist bir program öne sürüyoruz: toplumun ihtiyaçları sermaye sahiplerinin kâr çıkarılarının önünde gelmelidir ve ekonominin kaldıracağı -bankalar, sigorta şirketleri ve büyük ölçekli sanayi şirketleri- işçi sınıfının demokratik denetimi altında, kamu mülkiyetindeki kuruluşlara dönüştürülmelidir. Milyonlarca insanın yaşamını etkileyen kararlar piyasanın yasalarına ve toplumun en zengin yüzde 10'luk kesimini sabit fikirli bir yaklaşımla zenginleştirme yönüne terk edilemez.

Bizler enternasyonalistiz. Bizim küreselleşmeye cevabımız ulusal sınırları güçlendirmek ve bir ülkedeki işçilerin işlerini diğerlerinin pahasına korumak değil, tam aksine uluslararası işçi sınıfını birleştirmektir. Bizler nerede yaşadıklarına, milliyetlerine, derilerinin rengine ya da dinlerine bakmaksızın, bütün işçilerin çıkarlarını savunuyoruz.

Derinleşen ekonomik ve toplumsal kriz bütün ülkelerde işçileri etkiliyor ve ufukta dünya çapında bir toplumsal fırtınanın bulutları birikiyor. Bizler işçi sınıfını Almanya'da ve bütün dünyada yeniden canlanması kaçınılmaz olan kitlesel toplumsal mücadelelere siyasi olarak hazırlamak ve onları zafere taşıyacak olan sosyalist ve enternasyonalist bir strateji sağlamak üzere hareket ediyoruz. Amacımız sermayenin iktidarını devirmeyi ve gerçek demokrasi ve toplumsal eşitliği sağlamak için bir işçi hükümeti kurmayı hedefleyen, kitlesel bir sosyalist hareketi inşa etmektir.

Bizler güçlü bir geleneği -işçi kuşaklarını Marx ve Engels'in ruhuyla eğitmiş olan sosyal demokrasinin ilk yıllarını; sosyal demo-

krasi içinde oportünizmin gelişimine ve Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcındaki teslimiyetine karşı çıkan Lenin, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i; Stalinizmin işlediği suçlara karşı savaşımlar vererek ve 1938'de Dördüncü Enternasyonal'i kuran Sol Muhalefeti ve Lev Trotskiy'i ve 1953'ten bu yana bu ilkeleri savunmak için Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi tarafından verilen mücadeleyi- kendimize temel olarak alıyoruz.

DEUK içinde yer alan Avrupa, Kuzey Amerika, Asya ve Avustralya'daki fikirdaşlarımızla birlikte, dünya sosyalizmi mücadelesinde işçi sınıfını birleştirmek için tek bir, uluslararası parti inşa ediyoruz.

İnternet yayınıımız, *Dünya Sosyalist Web Sitesi* dünyanın dört bir yanından okuyucuların ilgisini çekiyor ve giderek daha fazla Marksizmin otantik sesi olarak kabul ediliyor.

Sosyal demokrasinin ve sendikaların çöküşü

Eskiden Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) ve sendikalar, işçilerin çıkarlarını temsil ettiklerini öne sürerlerdi. Bugün bunlar bankalarla, işverenlerle ve hükümetle, işçi sınıfının işlerini ve yaşam standartlarını yok etme konusunda işbirliği yaparken, korkaklıkta ve teslimiyetçilikte sınır tanımıyorlar.

Şansölye Yardımcısı ve SPD'nin lideri Frank-Walter Steinmeier kendi seçim programında -"Almanya Planı"- bu partinin, Alman iş çevrelerinin çıkarlarını işçilerin çıkarları pahasına güçlendirmeyi amaçladığını, açıkça ortaya koyuyor. Plan son derece açık bir biçimde, „Bizler refahın bireysel ve girişim özgürlüğüne dayandığını biliyoruz,“ diyor. SPD, „servetin eşitlikçi bölüşümüne dayanan ve insanlara ne yapacaklarını söyleyen bir devlet“ olarak söz ettiği şeyi -yani hükümetin toplumsal eşitliği sağlamak için çaba göstermesini- açık açık reddediyor.

Steinmeier'in „Almanya Planı“, eski Şansölye Gerhard Schröder'in Gündem 2010 programının bir devamıdır. SPD geçmiş 11 yıllık hükümeti boyunca finansal piyasaları düzenlemeden kurtardı, zenginlerden alınan vergileri düşürdü, emek piyasasını kurnalsızlaştırdı, devasa bir düşük ücret sektörü yarattı ve uzun süredir işsiz olanların aldıkları gelir desteğini sadaka düzeyine indirdi (Hartz IV planı). SPD bankaların spekülasyon çılgınlığı için gerekli bütün önkoşulları oluşturdu ve daha sonra, balon patladığı zaman, milyarlarca avroluk kamu fonlarını bankalara aktı.

SPD şimdi işçi sınıfını faturayı ödemeye zorlamak istiyor. Seçimden yalnızca birkaç hafta önce, Alman anayasasına, gelecekteki hükümetleri bankalara aktarılan milyarları, kamu harcamalarında sert kesintiler yaparak geri almaya zorunlu kılan bir "borç birikimi üzerine fren" hükmünü yerleştirdi. Bu anayasal hüküm, 27 Eylül günü, seçim sandıkları açılır açılmaz, seçim kampanyalarında verilmiş olan bütün sosyal iyileştirme vaatlerini kaçınılmaz bir biçimde geçersiz hale getirecektir.

Sendikalar ve onların iş konseylerinde yer alan üyeleri -bunlar SPD'yle yakından bağlantılıdır- işçilerin daha fazla sömürülmelerini sağlamakta en etkili silah işlevini görmektedirler. Opel'de IG Metall ve iş konseyinin almış olduğu tutum bunun tipik bir örneğini oluşturmaktadır. Haftalar boyunca, GM'nin Avrupa bölümünün satışıyla ilgili olarak, hangi finansal köpekbalığı sendika aygıtının çıkarlarını güvence altına alıyorsa ona destek vermeyi teklif ettiler.

IG Metall yöneticilerinin konumları ve gelirleri güvence altında kalmaya devam ettiği sürece, 12.000 işin kurban ediliyor olması bir sorun oluşturmamaktadır. Bu sözde „sendika“ işlerini birlikte savunmaları için otomobil sektöründeki bütün işçileri seferber etmeyi reddetmektedir. Çok uzun bir zamandır dayanışma ilkesinin yerine her bir işyerinin diğerine karşı mücadelesi geçirilmiş durumda. Sendika yöneticileri her ortak mücadeleyi sabote eden ve temsil etme iddiasında oldukları işçilere ihanet ettikleri için cömertçe ödüllendirilen şirket eş-yöneticileri haline geldiler.

Bu çürümenin en zararlı biçimi Oscar Lafontaine'in Sol Parti'sinde görülmektedir. Sol Parti, „Solcu gibi konuş, sağcı gibi hareket et“ ilkesini bir parti programına dönüştürdü. Sol Parti „toplumsal adaletsizlikten“ yüksek sesle yakınıyor ama nerede iktidara gelse toplumsal adaletsizliği aktif bir biçimde körükliyor. Hiçbir federal eyalet, sosyal harcamaları ve kamu harcamalarını, Sol Parti'nin sekiz yıldır SPD ile birlikte koalisyonla yönettiği Berlin eyaleti kadar kesintisiz bir biçimde budamadı. Arada bir sosyalist tınıya sahip olan sözler söylüyor olsa da, Sol Parti kapitalist mülkiyet ilişkilerinin bir savunucusudur ve hükümetin banka kurtarma programına karşı herhangi bir alternatif öne sürmemektedir.

Kendisini „sosyalist“ olarak adlandıran çeşitli gruplar -Sosyalist Alternatif (SAV) ve marx21 gibi- Sol Parti'ye katıldılar. Bu partiye verdikleri destekle işçilerin çıkarlarını temsil eden bir hareketi inşa etmenin mümkün olacağını iddia ediyorlar. Bu, temelden yanlıştır. Sol Parti'nin gerçek rolü, kapitalizmi reformlar yoluyla düzeltme olasılığına ilişkin yanılsamaları körükleyerek, gerçek bir sosyalist hareketin yükselişini bastırmaktır. Bu yalnızca sağcı güçlerin kazanç sağlayacağı hayal kırıklarına ve yenilgilere yol açabilir.

SEP, Sol Parti'yi bir siyasi karşıt olarak görmektedir. Bizim işçi sınıfının bağımsız bir siyasi hareketini inşa etme amacımız ancak SPD'den ve Sol Parti'den koparak ve sendikalara karşı bir isyanın başını çekerek gerçekleştirilebilir.

Bugünkü kriz durduk yerde gökten zembille inmedi. Bu kriz tarihsel olarak köhnemiş bir toplumsal sistemin ürünüdür. İnsanlığı 1914 ile 1945 yılları arasında iki dünya savaşının ve faşizmin barbarlığının içine sürüklemiş olan aynı çelişkiler, bir kez daha su yüzüne çıkmaktadır. Üretim araçlarının özel mülkiyeti, milyonlarca insanı birbirine bağlayan ve birbirlerine bağımlı hale getiren modern üretim süreçleriyle bağdaştırılamaz. Dünyanın rekabet halindeki ulus-devletlere bölünmüş olması, modern üretimin küresel karakteri ile uyumsuzluk içindedir.

Şu anda borsalar artan hisse senedi fiyatlarını kutluyor olsalar da, mevcut durumu ele alan bütün ciddi tahliller krizin henüz tam manasıyla ortaya çıkmadığını göstermektedir. Önde gelen ekonomi kurumları işsiz sayısı dramatik bir biçimde artarken, Alman ekonomisinin bu yıl yüzde 6 oranında küçüleceğini hesaplıyorlar. „Gizli“ işsizlerin hesaba katılması durumunda, bugün altı milyon insanın zaten işsiz durumda olduğu ve ayrıca iki milyon kişinin kısa süreli çalışmaya zorlandığı ya da ciddi bir işsizlik tehdidiyle karşı karşıya bulunduğu görülmektedir.

Bu sırada düşük ücret sektörü hızla genişlemektedir. 6,5 milyon insan -çalışanların beşte birinden fazlası- batı Almanya'da 9,62 avronun ve doğu Almanya'da 7,18 avronun altında bir saatlik ücret karşılığında çalışmaktadır. Yaklaşık olarak 1,2 milyon işçi saatte 5 avrodan az ücret almaktadır. Düşük ücret sektörü standart ücretlerin sürekli olarak azaltılması için bir araç olarak kullanılmaktadır.

Düşük ücretler ve artan işsizlik kamu bütçesini doğrudan etkilemektedir. Vergi gelirleri azalırken, işsizler ve kısa süreli çalışan işçiler için yapılan harcamalar artmaktadır. Gelecek yılın sonunda, artan işsizlik ve sağlık sigortası harcamaları nedeniyle 50 milyar avroluk bir bütçe açığının ortaya çıkması beklenmektedir. Maliye Bakanlığı uzmanları federal hükümet, eyalet hükümetleri ve belediyelerin vergi gelirlerindeki toplam kaybın önümüzdeki üç yılda 300 milyar avroya ulaşacağını hesaplıyorlar.

Banka kurtarma programlarıyla ilişkili daha büyük rakamlar da eklenince bu muazzam miktarları geri alabilmek için gelecekteki her hükümet -federal seçimlerin sonuçları her ne olursa olsun- daha

önce eşi benzeri görülmemiş şiddette kemer sıkma politikalarını uygulamaya koymaya çalışacaktır.

Ya sosyalizm ya barbarlık

SPD, CDU-CSU Birliği (Hıristiyan Demokrat Birlik Partisi ve Hıristiyan Sosyal Birlik Partisi), Yeşiller ve hatta FDP (Hür Demokrat Parti) hep bir ağızdan, savaş sonrasında Konrad Adenauer'ın hükümetinde CDU'nun ekonomi bakanı olan Ludwig Erhard'ın „sosyal piyasa ekonomisi“ni yeniden canlandırmak istediklerine yemin ediyorlar. Ne var ki kapitalizm altında toplumsal koşulların iyileşmesini sağlayan savaş sonrasında ekonomik yükselişi, tekrarlanması mümkün olmayan, yalnızca tarihsel bir ara dönemdi. Savaş sonrasında hızlı ekonomik büyümesi istisnai koşullara -İkinci Dünya Savaşının büyük ve ağır yıkımı nedeniyle ekonomik faaliyeti genişletmeye yönelik yeni fırsatlara ve Amerikan kapitalizminin sahip olduğu gücün yanı sıra, kitlelerin bütün devrimci hareketinin Stalinist bürokrasi ve onun kontrolü altındaki Komünist partiler tarafından bastırılmasına- dayanıyordu. Hepsinden önemlisi, Amerikan burjuvazisinin zenginliği ve faşizmle olan ilişkileri nedeniyle itibar yitirmiş olan Avrupa burjuvazisinin zayıflığı, o zamanın resmi işçi hareketlerinin önemli ama zamanın gösterdiği gibi geçici ödümler elde etmelerine olanak sağladı.

O zamandan bu yana uluslararası durum köklü bir değişim geçirdi. Bugün, Amerikan kapitalizmi krizin merkezinde yer almaktadır. Asya ve Avrupa'daki ticari rakiplerinin ve büyük bir borç yığının altında kalmış olmanın baskısıyla, ekonomik zafiyetini, üstün askeri gücünü kullanarak dengelemeye çalışmaktadır. Bunun sonucu Irak ve Afganistan'daki emperyalist savaşlardır.

1980'lerin başlarında burjuvazi işçi sınıfına karşı dünya ölçeğinde bir saldırı başlattı. Üretim küreselleşmesi ve finansal piyasaların kural dışılaşmasıyla karşı karşıya kalan ulusal temelli sendikalar ve reformist partiler kendilerini, „kendi“ kapitalist sınıflarının köle ruhlu emir erlerine dönüştürdüler. O zamandan bu yana üst düzey yöneticilerin maaşları büyük bir hızla artarken, ücretler ve sosyal harcamalarda hiç bir artış görülmemektedir.

Toplumsal eşitsizlik nefes kesen boyutlara ulaşmış durumda. Alman nüfusunun daha yoksul yarısı toplumsal varlıkların yalnızca yüzde 2'sine sahipken, en zengin yüzde 10'luk kesim toplumsal varlıkların yarısını elinde tutuyor. 2,5 milyon çocuk ve genç yaşamlarını işsizlik yardımı alanların düzeyinde sürdürmektedir. 15 yaşın altındaki yaklaşık olarak 2,5 milyon çocuğun altıda biri yoksulluk içinde yaşamaktadır. ABD'deki toplumsal çelişkiler daha bile çarpıcı boyutlara ulaşmış durumdadır.

Burjuvazinin önünde duran bütün engeller, Sovyetler Birliği ve eski Doğu Almanya DAC'nin (Stalinist Demokratik Alman Cumhuriyeti) 1990'ların başında yıkılmasıyla birlikte ortadan kalktı. Burjuvazinin zafere ulaşan para kazanma çılgınlığı sınır tanımamaktadır. Bankalar ve koruyucu yatırım fonları [hedge fonlar] olağandışı büyük kârlar elde edebilmek için gözü kara işlemlere giriştiler. Bankacılar ve işletme yöneticileri on milyonları bulan maaşlar aldılar. Şimdi bu spekülasyon balon patlamış durumda. Kapitalizmin gerçek yüzü gözler önüne serildi. Bir zamanlar kolaylıkla „açık ya da „sosyal ekonomi“ olarak adlandırılan şeyin, aslında finans kapitalin kaba diktatörlüğü olduğu ortaya çıktı.

Berlin Duvarının yıkılmasından yirmi yıl sonra, kapitalizmin küresel krizi sosyalizmin başarısız olduğu ve dolayısıyla kapitalizmin bir alternatifi bulunmadığı efsanesini yerle bir etti. SSCB ve DAC'de başarısızlığa uğrayan sosyalizm değil, ayrıcalıklı bir bürokrasinin ulusal sınırlar içinde dış görünüşte sosyalist bir toplum kurmaya yönelik despotik bir girişimiydi. Gerçek komünistlere Stalinist bürokrasi tarafından zulmedildi ve Moskova'da 1937-1938 yıllarında düzenlenen göstermelik davalarda büyük çaplı bir katliama maruz bırakıldılar. İşçiler için demokrasi yoktu. Oysaki işçi demokrasisi ve bilim ve teknolojiye en yüksek gelişmelerin kullanımına dayanan dünyadaki üreticilerle işbirliği içinde olmak, gerçek sosyalizmin önkoşuludur.

Şu anda Doğu Avrupa'da yaşanan yıkıcı kriz, kapitalizmin getirilmesinin devasa bir geri adımı temsil ettiğini açıkça göstermektedir. Yeni zenginler [nouveau riche] ve eski Stalinistlerden oluşan küçük bir seçkin toplumsal mülkiyete el koydu ve şimdi, nüfusun geniş katmanlarının sefalete mahkûm edildiği koşullarda, bunlar zenginlik içinde yüzüyorlar.

Herkesçe bilindiği gibi feodal aristokrasi Fransız devriminin hemen öncesinde servetinden ve ayrıcalıklarından vazgeçmeyi istemiyordu. Bugün de finansal aristokrasi benzer bir biçimde hareket etmektedir. Krize emekçi halka yaptığı saldırıları yoğunlaştırarak ve uluslararası rakipleri ile çelişkilerini tırmandırarak tepki vermektedir. Her yerde, militarizme ve devletin baskıcı aygıtını güçlendirmeye yönelik, giderek büyüyen bir eğilim görülmektedir.

Geçtiğimiz yüzyılın ilk yarısında olduğu gibi kapitalizmin krizi insanlığı şu alternatifle karşı karşıya bırakmaktadır: ya sosyalizm ya barbarlık. Finans kapitalin cenderesi kırılmadan tek bir toplumsal ya da siyasi sorun çözüme kavuşturulamaz. Bu kriz kapitalizme çeşitli yamalar yapılarak aşılamaz. Yapılması gereken şey toplumsal bir dönüşümün sağlanması ve sosyalist bir toplumun inşa edilmesidir.

Bizler şu programı savunuyoruz:

İşçi sınıfının siyasi bağımsızlığı için

Sosyalist bir dönüşüm halk kitlelerinin siyasi yaşama bilinçli bir biçimde müdahale etmelerini öngerektirir. PSG işte böyle bir müdahale için gerekli siyasi koşulları ve programatik temeli oluşturmayı amaçlamaktadır.

Bizler işçilerin özgüvenini artıran ve siyasi düzen ve büyük sermayenin içindeki asakların otokratik gücüne meydan okuyan bütün girişimlerini -grevler, fabrika işgalleri ve kitlesel gösteriler- destekliyoruz. Ne var ki bu mücadeleler ancak Sosyal Demokrat Parti'den (SPD) ve sendikalardan bağımsız olarak yürütüldüklerinde başarılı olabilirler. Bu mücadelelerin önderliği bürokratik aygıtlara terk edilemez. Bunların yerine, tabandaki işçiler tarafından seçilen ve doğrudan işçi sınıfına hesap veren bağımsız, demokratik olarak seçilmiş grev komiteleri ve işçi konseyleri geliştirilmelidir.

Ekonomik kriz yeni bir uluslararası sınıf savaşları döneminin habercisidir. İşçiler ve gençler hakları ve çıkarları için bir mücadelenin kaçınılmaz olduğunu giderek daha fazla görüyorlar. Serbest piyasa ekonomisinin hiçbir alternatifi bulunmadığını söyleyen resmi ideoloji, bu kriz neticesinde ağır bir darbe aldı. Birçok Avrupa ülkesinde daha şimdiden şiddetli toplumsal çatışmalar ortaya çıkmış durumda.

Bizler, kendisine uluslararası sosyalist hareketin stratejik deneyimlerini temel alan bir parti inşa etmeyi amaçlıyoruz. İşçi hareketinin 20. Yüzyıldaki zaferlerinin ve yenilgilerinin nedenlerini anlamadan -Almanya'da 1933 yılında yaşanan, SPD'nin sağcı politikalarının ve AKP'nin ultra-sol çizgisinin Hitler'in zaferine giden yolu açtığı felaket- bugün ciddi bir devrimci yönelim geliştirmek olanaksızdır. Bu deneyimler Dördüncü Enternasyonal'de ve 1923 yılında Lev Trotskiy önderliğinde Stalinizme karşı mücadeleyi başlatmış olan Sol Muhalefe'te cisimleşmiştir. Trotskist hareket o tarihten bu yana, şimdi günümüzün gelişmeleri tarafından doğrulanmış olan Marksist ilkelerin savunusu yolunda, yorulmak bilmez bir mücadele yürütmektedir.

Toplumun sosyalist dönüşümü için

Modern, küresel üretici güçler dünya çapında yoksulluğun ve geri kalmışlığın üstesinden gelmek ve insanlığın yaşam standartlarını ve kültürel düzeyini belirgin bir biçimde yükseltmek için gerekli olan bütün maddi koşulları sağlamaktadır. Ne var ki bu, söz konusu üretici güçlerin bütün toplumun hizmetine sunulması ve kapitalist özel mülkiyetin ve ulus devletinin oluşturduğu ayak bağlarından kurtarılmasını öngerektirir.

Bu, büyük sermayenin çıkarlarına değil emekçi halkın çıkarlarına

bağlı olan işçi hükümetlerinin kurulmasını gerektirir. Yalnızca bu türden hükümetler bu krizi aşmak için gerekli olan radikal ekonomik önlemleri uygulamaya koyabilirler.

Çalışmak, eğitim, yaşlıların ve hastaların bakımı temel sosyal haklardır. Bütün yaşlı yurttaşların rahat bir yaşam sürmelerini sağlayacak, devlet tarafından garanti altına alınmış bir emeklilik maaşı, gerek kamu tarafından finanse edilen bir sağlık sistemi gerekse de üniversite düzeyine kadar herkese ücretsiz eğitimin sağlanması, herkes için güvence altına alınmalıdır.

Siyasetçiler ve medya uzmanları yeterince para olmadığını söylemekte ve sosyal harcamaların genişletilmesini peşinen reddetmektedirler. Ne var ki iş bankalarının kurtarılmasına gelince hükümet birkaç gün içinde yüz milyarlarca avro bulmuştur. Yeterince kaynak vardır. Ancak bunlar bir avuç insanın elinde toplanmış ve dehşet verici derecede eşitsiz bir biçimde dağıtılmış durumdadır.

Büyük çaplı bir kamu iş programını ve toplumun ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik kapsamlı bir programı finanse edebilmek için ekonominin esas temellerini -bankaları, sigorta şirketlerini ve büyük sanayi kuruluşlarını- gerçek demokratik denetim altında toplumsal mülkiyete dönüştürmek gerekmektedir. Ayakta durabilme mücadelesi veren küçük ve orta boy işletmelere, kendi iş güçlerine istihdam ve gelir güvencesi sağlayabilmeleri için düşük maliyetli kredilere erişim olanağı sunulmalıdır. Gerekli sosyal harcamaları finanse edebilmek için yüksek gelirler ve sermaye ve servet sahibi olmaktan kaynaklanan gelirler ağır bir biçimde vergilendirilmelidir.

Bir işçi hükümeti günümüzün hükümetlerinden çok daha demokratik olacaktır. Bu hükümet karar alma ve politikaların uygulanması sürecine doğrudan katılacak olan, siyasi olarak bilinçli bir halkın aktif desteğine dayanacaktır. Diğer yandan bir burjuva hükümet altında var olan demokratik mekanizmalar bile giderek bütünüyle içi boş birer kabuk haline gelmektedir. Bankalara milyarların verilmesiyle ilgili kararlar bir avuç birey tarafından alınmıştır. Halk toplumsal gelişmeleri etkileyebilme konusunda her türlü olanaktan mahrum bırakılmıştır.

İşçi sınıfının uluslararası birliği için

Uluslararası işçi sınıfı muazzam bir toplumsal güce sahiptir. Son on yılların ekonomik değişimleri işçi sınıfının toplumsal ağırlığının bütün dünyada çok büyük bir artış gösterdiği anlamına gelmektedir. Bilgi ve iletişim teknolojileri alanında gerçekleşen yenilikçi gelişmeler dünya ekonomisinin eşi görüşmemiş bir bütünleşmesine neden oldu. Üretim ve ticaret yerkürenin dört bir yanındaki, birbirine bağımlı olan milyonlarca insanı birbirine bağlıyor. Gelişmekte olan ülkeler olarak adlandırılan ülkelerde on milyonlarca işçi ücretliler ordusuna katılıyor. Çin ve Hindistan gibi, kısa bir süre önce büyük ölçüde tarımsal bir yapıya sahip olan ülkeler, bugün dünyanın en önemli sanayi bölgeleri arasında yer alıyorlar. İnsanlığın şehirlerde yaşayan yüzdesi hiç olmadığı kadar yüksek bir düzeye ulaştı ve bu kitleler küresel üretim süreciyle doğrudan bütünleşmiş durumdadır.

Burjuvazi uluslararası düzeyde örgütlenmiş ve küresel iş bölümünü ücretlerin düşük olduğu bölgelerdeki işçileri sömürmek için kullanmaya çalışırken, işçi sınıfı işini ve yaşam standartlarını savunmak için bir uluslararası stratejiden yoksun durumda. Sendikalar işçilerin mücadelelerini ulusal devletlerin çerçevesi içinde sınırlayarak, bir fabrikayı diğerine karşı kullanarak ve korumacılığı ve milliyetçiliği körükleyerek uluslararası işçi sınıfını bölmeye çalışmaktadır.

Dördüncü Enternasyonal'in bir seksiyonu olarak PSG işçi sınıfının uluslararası birliği için savaşım vermektedir. Küresel şirketlerin giriştikleri saldırılara karşılık verebilmek için, işçilerin dünya çapında birleşmeleri gerekir. Bizler ülke içinde Alman işçilerle yabancı işçileri birbirine düşürmeye ya da Alman işçileri Doğu Avrupa ya da Asya'daki meslektaşlarına karşı kıskırtmaya yönelik bütün girişimlere kesin olarak karşı çıkıyoruz.

Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri için

Avrupa parlamentosu dâhil, Avrupa Birliği'nin kurumları giderek daha açık bir biçimde büyük Avrupalı güçlerin ve büyük sermayenin en etkili kesimlerinin uşakları gibi hareket etmektedir. Avrupalı hükümetler AB'yi finansal ve ekonomik krizin yükünü halkın sırtına yüklemek için kullanıyorlar. Bu sürecin önu, Brüksel'den gelen rekabet yasaları, demokratik hakların parça parça ortadan kaldırılması ve bir Avrupa polis devletinin kurulması yoluyla açılmaktadır. Avrupa Komisyonu kuralıslazlaştırma, liberalizasyon ve işçi haklarının yok edilmesiyle eş anlamlıdır.

PSG, Avrupa Birliği'ni, onun kurumlarını ve anayasa taslağını reddetmektedir. Bizler bunu milliyetçi bir bakış açısıyla değil, uluslararası sosyalizmin bakış açısıyla yapıyoruz. Avrupa'nın ilerici bir biçimde birleşmesi ancak sosyalist bir temel üzerinde mümkün olabilir. Ulusal sınırların kaldırılması, kıtanın teknik ve kültürel kaynaklarının kullanıma sokulmasıyla birlikte, yoksulluğun ve geri kalmışlığın üstesinden gelmenin ve bütün Avrupa'da yaşam standartlarını yükseltmenin temellerini oluşturacaktır.

Demokratik hakların savunulması için

Sosyal kazanımların savunulması demokratik hakların savunulmasına kopmaz bir biçimde bağlıdır. PSG demokratik hakların, „terörizme“ karşı mücadele bahanesi altında giderek daha hızlı bir biçimde ortadan kaldırılmasına karşı çıkmaktadır. Yönetici seçkin ve onun siyasi temsilcileri yaklaşmakta olan sınıf mücadelelerine hazırlık yapmak üzere temel demokratik hakları ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Terörle mücadele bağlamında yüzden fazla yasada değişiklik yapılmış durumda. Güvenlik güçlerinin -gizli servislerin, polisin, federal sınır polisinin- yetkileri genişletildi ve bütçeleri artırıldı. Halkın geniş kesimleri rutin güvenlik taramalarına, online izlemeye ve veri korumasına getirilmiş olan sınırlamalara maruz kalmaktadır.

Toplumsal servet bir avuç insanın elinde yoğunlaştığı, basın ve medyanın büyük şirketlerin denetimi altında kaldığı ve eğitim ve kültür küçük bir seçkinin ayrıcalığı olduğu sürece, işyerinde demokrasi söz konusu olamaz. Bu koşullar altında herhangi bir gerçek demokrasiden söz edilemez. Kültür ve sanat eğitimi alanlarında uygulanan kesintiler toplum üzerinde tahmin edilemeyecek boyutlarda tahribata neden olmaktadır ve militarizmin, milliyetçiliğin, gaddarlığın ve bencilliğin yüceltilmesiyle, daha önceki zamanların sanatsal ve kültürel mirasının reddedilmesi arasında inkâr edilemez bir bağ bulunmaktadır.

Mültecilerin ve göçmenlerin hakları için

Mültecilere ve göçmenlere yapılan insanlık dışı saldırılar, bütün herkesin demokratik haklarını ortadan kaldırmak için bir koçbaşı olarak kullanılmaktadır. Her yıl binlerce insan Avrupa'nın sınırlarından geçmeye çalışırken hayatını kaybetmektedir. Sınır dışı edilmeyi beklerken bir mahkeme kararı olmaksızın gözaltında tutulmak, kurulan gözaltı kampları, ailelerin parçalanması ve siyasi ve sosyal haklardan yoksun tutulmak

Avrupa'da mültecilerin gündelik yaşamalarının bir parçasını oluşturmaktadır.

Avrupalı işçiler kendi kıtalarında yaşayan milyonlarca mültecinin ve göçmenin haklarını savunmadan kendi demokratik haklarını savunamazlar. Göçmenlere karşı yürütülen cadı avı işçi sınıfını bölmeye ve felç etmeye hizmet etmektedir. Mülteciler ve göçmenler işçi sınıfının önemli bir bölümünü oluşturmaktadır ve yaklaşmakta olan sınıf çatışmalarında önemli bir rol oynayacaklardır.

Militarizme ve savaşa karşı

Ekonomik kriz yalnızca bütün ülkelerde toplumsal çelişkileri yoğunlaştırmakla kalmadı ama aynı zamanda uluslararası çatışmaların da tırmanmasına neden oldu. Irak ve Afganistan savaşları sırasında dünyanın stratejik merkezi olan, petrol zengini bölgelerin kontrolü konusunda keskin çatışmalar patlak verdi. Alman ordusu geçtiğimiz yüzyılda iki kez dünyayı kana boğmaktan sorumlu olduğu halde, bir kez daha ekonomik seçkinin çıkarlarını savunmak için ön saflarda savaşmaktadır.

Afganistan'da konuşlandırılan asker sayısının artmasıyla birlikte Alman dış politikası giderek daha acımasız önlemlere başvurmakla kalmıyor, aynı zamanda ordu yüksek komutası da kendisini bağımsız bir siyasi etken olarak yeniden öne çıkartıyor. İsyancılara karşı havan topu ve tankların kullanılması kararı İkinci Dünya Savaşından bu yana ilk kez Alman ordusunun yüksek komutası tarafından, Bundestağ'a [Alman Federal Meclisi] danışılmadan alındı. Alman generali Wolfgang Schneiderhan bu tür kararları almanın generallerin yetkisi içinde olduğunu söyledi.

Alman burjuvazisi, Afganistan'daki askeri yığınağıyla, kendi enerji kaynaklarını korumak ve buna benzer emperyalist çıkarların peşinden gidiyor. Bu yöneliş kaçınılmaz bir biçimde, Almanya'nın geçici müttefikleriyle çeşitli çatışmaların yaşamasına neden olmaktadır. Finansal ve ekonomik sorunlar büyüdükçe, Londra, Paris ve Berlin'de ağır basan unsur, her biri belirli bir ulus içinde üstlenmiş olan kapitalistler kliğinin kendi çıkarları olmaktadır.

Savaşa karşı mücadele toplumsal sorundan, yani kapitalist sistem içindeki militarizmin köklerine karşı verilen mücadeleden ayrılamaz. Savaş ahlaki öfke ile durdurulamaz. Yeşiller örneği bu tür bir pasifizmin artan uluslararası çelişkilerin baskısı altında nasıl hızla kendi tersine dönüştüğünü açıkça göstermektedir.

Savaş yönelişine karşı işçiler kendi ortak, uluslararası yanıtlarını geliştirmelidirler. Bizler Alman toprakları üzerindeki bütün ABD üslerinin derhal kapatılmasını, NATO'nun ortadan kaldırılmasını ve Balkanlar'dan, Ortadoğu'dan, Afganistan'dan ve Afrika'dan bütün yabancı askerlerin, özellikle de Alman askerlerinin çekilmesini talep ediyoruz.

Oyunu Sosyalist Eşitlik Partisi'ne ver

Bu programa destek verdiğinizizi ortaya koymak için 27 Eylül'de oyunuzu Sosyalist Eşitlik Partisi'ne verin. Faaliyetlerimize katılın ve günlük web sitemizi okuyun: www.wsws.org/de. Seçim kampanyamızla ilgili daha fazla bilgi için: www.gleichheit.de

Wahlveranstaltungen der PSG

Frankfurt/M • Sa. 12. Sept. 2009, 18:00 Uhr
Jugendherberge/Tagungsstätte, Deutschherrufer 12

Bochum • Fr. 18. September 2009, 19:00 Uhr
Neptun-Schänke, In der Schuttenbeck 3, (Langendreer)

München • So. 13. Sept. 2009, 16:00 Uhr
TSV München-Milbertshofen, Hans-Denzinger-Str. 2

Leipzig • Sa. 18. Sept. 2009, 16:00 Uhr
(Diese Orte werden unter gleichheit.de noch bekanntgegeben)

Bielefeld • Sa. 19. September 2009, 18:00 Uhr
Bürgerwache, Rolandstr. 16

Wahlabschlussversammlung der PSG

BERLIN • Sa. 26. September 2009, 16:00 Uhr
dbb forum berlin, Friedrichstraße 169/170
(U 6 U-Bhf. Französische Straße)

gleichheit.de